

1855, at holde sig til den høist beskattede Feme-
 tedeel af Befolkningen, stedse opnaaer, at For-
 holdet bliver lige, alt efter det Sted, hvorpaa
 Vedkommende opholder sig. At Lovudkastet med-
 fører adskillige Fordele for Byerne, forekommer
 mig aldeles klart; men efter de Forandringer,
 der ere foregaaede i Byernes Stilling, efterat
 Næringen er bleven givet fri saavel for Land-
 boerne som for Borgerne, forekommer det mig,
 at de derpaa maa have et billigt Krav. Blandt
 saadanne Fordele vil jeg nævne den, at i § 7
 fastsættes under Litra h, at Delinventomkost-
 ninger, under Litra n, at Udgifter til Helbre-
 delse af veneriske Syge o. s. v., under Litra p,
 at Udgifter til extraordinær Indkvartering, hvil-
 ket Alt forhen paahvilede Byerne, ogsaa komme
 til at paahvile Landdistrikterne. Jeg troer, at
 det er store Fordele, men, som allerede bemærket,
 Fordele, hvorpaa Kjøbstæderne have et billigt
 Krav efter de forandrede Forhold. I Slut-
 ningen af § 7 har man tillagt Amtsrådsmed-
 lemmerne Befordringsgodtgjørelse af 3 Mk. for
 hver Mil Veilængde, de have at reise. Jeg
 har hidtil altid, hvor jeg har havt Anledning
 dertil, med stor Bestemthed modsat mig, at Amts-
 rådsmedlemmerne modtage noget som helst Ve-
 derlag, idet jeg troer, at den store Betydning,
 som Amtsrådene have havt, er for en stor Deel
 begrundet paa, at Enhver veed, at der arbeides
 aldeles gratis i Amtsrådet. Jeg maa imid-
 lertid indrømme, at der navnlig med Hensyn
 til de mindre Byer, der stundom kunne ligge
 langt bortffjærrede fra det Sted, hvor Amtsrå-
 det samles, og hvortil de Valgte kun undta-
 gelsesviis kunne befordre sig selv, kan være
 Meget, der taler for at indrømme dem en tar-
 velig Befordringsgodtgjørelse. Jeg har imid-
 lertid med Fornøielse seet, at man ikke i Lov-
 udkastet foreslaaer noget dagligt Vederlag, hvorom
 der tidligere har været Tale, da jeg troer, at
 dette vilde være urigtigt. — Der er i § 10,
 som det forekommer mig, en Tanke, som ikke
 er aldeles klart udtrykt, og som jeg idetmindste
 ikke forstaaer, det er nemlig den Passus: „Sær-
 lige for Landdistrikterne ere de Udgifter, som
 efter de hidtil gjældende Regler have paahvilet
 Amtsrepartitionsskæmmene, men som ikke findes
 opførte i §§ 6 og 7 som fælles for Land og
 By (saasom Bidragene til Anlægskapitalen og

den aarlige Drift af Daareanstalter osv).“ Til
 Anlæg og Drift af Daareanstalter har der væ-
 ret foretaget en Repartition paa Landdistrikterne
 og en anden paa Byerne; disse have ingenlunde
 været fritagne. Er Meningen nu den, at saa-
 danne Udgifter ikke skulle være fælles, men skulle
 holdes sondrede fra hinanden, saa har jeg ikke
 Noget derved at bemærke, men skal det for-
 staaes saaledes, at de alene skulle paalægges
 Landdistrikterne, saa troer jeg rigtignok, at
 det vilde være uden mindste Fordele, og jeg
 vilde da derimod gjøre en bestemt Indsigelse.
 — Ved § 12 har jeg en ubetydelig Be-
 mærkning at gjøre og navnlig med Hensyn til
 den Passus: „Spørgsmaal om, hvorvidt en
 Foranstaltning er indenfor de lovbestemte For-
 maal, eller om, hvorledes Udgiften til ikke
 lovbestemte fælles Foranstaltninger blive at for-
 dele mellem Kjøbstad og Land i Analogi med
 §§ 6, 7, 8, afgjøres af Indenrigsministeren,
 naar Amtsrådet ikke med Enstemmighed
 derom har fattet Beslutning“. Det forekommer
 mig, at det her at fordrø Enstemmighed, er
 temmelig Meget og vil sandsynligviis i de
 allerfleste Tilfælde behynde Ministeriet med Af-
 gjørelsen af Sager, der i og for sig ere ube-
 tydelige; det synes mig, at en kvalificeret Ma-
 joritet af Totriede dele, om man vil Trejerde-
 dele, maatte kunne afgjøre saadanne Sager,
 uden at et enkelt Medlem skulde kunne tvinge
 dem ind for Ministeriet, og uden at det skulde
 staae i hans Magt at forsinke Udførelsen af
 Forretninger, som maastee den langt over-
 veiende Deel af Repræsentationen fandt øn-
 skelige og paatvængende. — Det forekommer
 mig, at efter § 13, sammenholdt med § 23, er
 Amtmandens Stilling ikke aldeles klar. At
 Amtmanden som Formand, som hidtil, maa
 kunne afgjøre Sagerne imellem Møderne, troer
 jeg følger af sig selv; men skal der bevilges
 nogen Udgift udover, hvad der er fastsat i
 Budgettet, skal Spørgsmaalet desangaaende
 forelægges Amtsrådet til særilig Beslutning;
 men naar nu en Udgift er saa præsterende, at
 den ikke kan vente, indtil Amtsrådet kan komme
 sammen, saa forekommen det mig dog, at
 Amtmanden bør være bemyndiget til paa eget
 Ans og Tilsvaer at bevilge den; at dette saa-
 ledes i Reglen vil finde Sted, og at det ikke